

Člověk a touha - Chicago Podkoží

Ami H7
1. Ze škváry svých pár věcí pozbírám,
Dm Ami
který za mnou parťák vyhodil,
C G
já se nikde dlouho nevháral,
E7 Ami
mockrát už jsem takhle pochodil.

Ruce už mi taky nesloužej,
ale cigaretu ještě ubalím,
pak se pohnu zas o kousek dál,
kam dojdu, to se teprv uvidí.

G
R: Viděl jsem Marseille, přístavní doky v Bostonu,
Ami
třpytivý hvězdy na nebi v Tampiku,
F G
skládal jsem uhlí na šífech v Mississippi,
E7 Ami
přikládal pod kotel nóbl parníkům.
G
Míval jsem žízeň v saharský pouštní výhni,
Ami
klopýtal únavou v malajskejch pralesích,
F G
práskal bičem do psů, razil cestu saním,
F
znám spoustu lidskejch tváří,
E7
znám lidskej pláč i smích.

2. Poslední štaci moje nohy jdou,
tam na konci snad budou mít už klid,
i když se touha stále ozývá,
teď vo svejch cestách můžu jenom snít.
Kolik toho já jen prochodil,
v kolika městech pod mostem šel spát,
a kdybych se zas znovu narodil,
já zase šel bych s dálkama se prát.

R: Člověk a touha, to není nikdy snadný,
nedá ti pokoj, v klidu nikde spát.
říkají ti: zůstaň, dálky jsou prej zrádný,
to ti potom zbejvá, jen se lidem smát.
Chceš mít klidnej život, namlouvat si štěstí,
pak vzít s ňákou holku a fůru dětí mít,
za zuby jazyk držet, utápět se v pití,
já vám na to kašlu, lepší je pořád jít.

3. Nemám, proč bych čeho litoval,
tam na konci svejch procouranejch dní,
jen toho, že jsem vlastně zůstal sám,
tak už dost a žádný loučení.
Naposled svou píseň dozpívám,
s pohledem k nebi oči zaletí,
pod hlavu prošlapaný boty dám,

v klidu pak moje duše vodletí.

R: Člověk a touha...